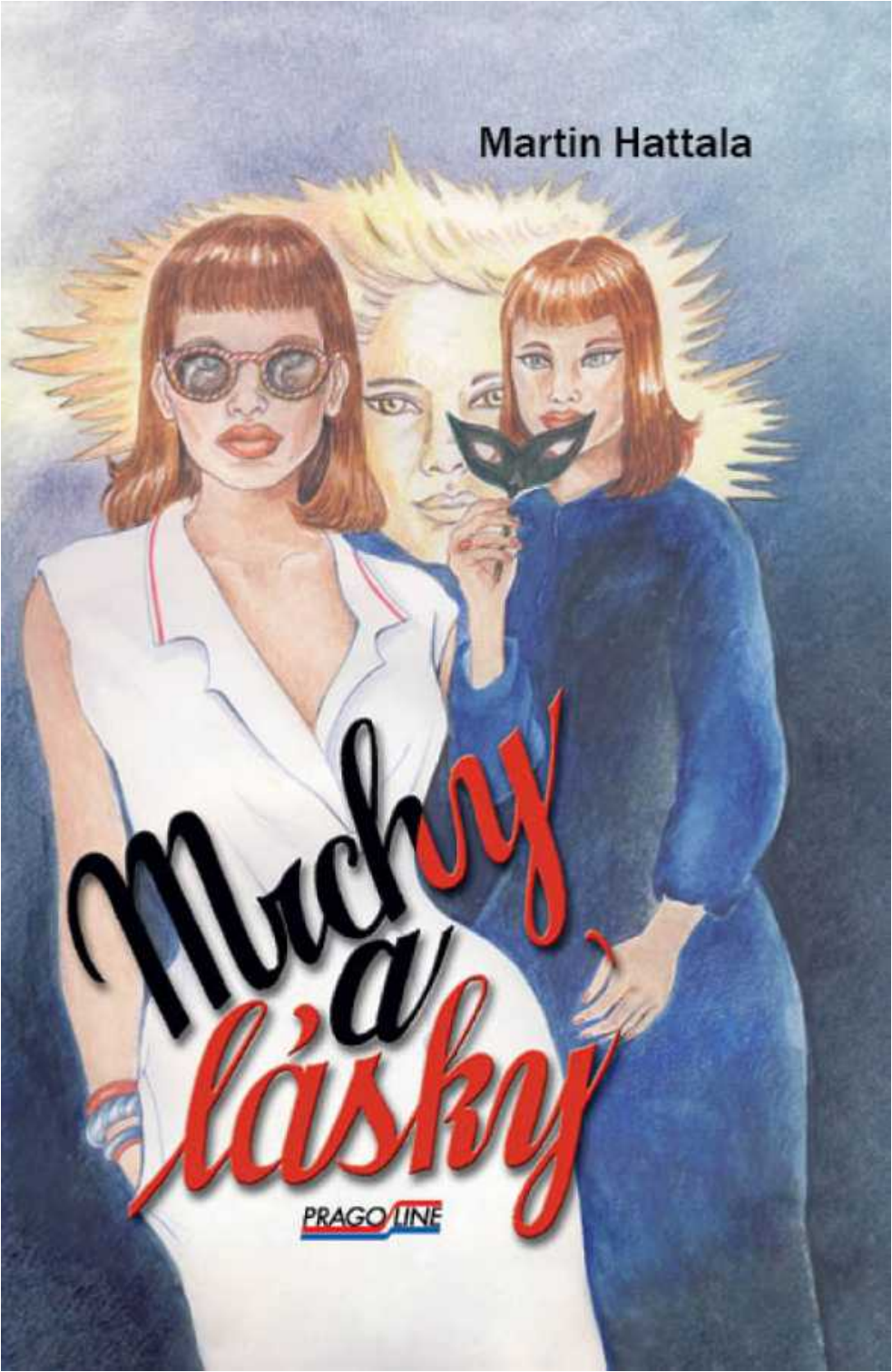

Martin Hattala

Mucha
lásky

PRAGO LINE

PRAGO / **LINE**

Martin Hattala

MRCHY a LÁSKY

Nakladatelství Jindřich Kraus - PRAGOLINE

Praha 2014

OBSAH

I	Johana nebo Šárka	str. 6
II	Vzpomínky	str. 17
III	Změna	str. 25
IV	Zármutek	str. 31
V	Třítýdenní záskok	str. 41
VI	A zase ta Johana	str. 54
VII	Kolaudace bazénu	str. 70
VIII	Rozhodování	str. 81
IX	Ztracenka	str. 90
X	Výlet	str. 107
XI	Tíseň	str. 119
XII	Návštěva	str. 143
XIII	Návrat	str. 166
XIV	Procitnutí	str. 171

Předmluva

Ve velmi volném pokračování předešlých titulů (Milenka nejvěrnější, Plavkyně nejmilejší) zasáhne Milana konec mileneckého vztahu zcela nečekaně a velmi silně.

Nechápe, nechce se vzdát, trápí se, ale nelituje se. V knížce však není popsáno jenom jeho smutnění, zdánlivá beznaděj je protkaná humornými zážitky, na které vzpomíná nebo se přímo dějí. Čtenář se může těšit na příběhy o řidičích z našich silnic, z bruslení, lyžování, tenisu nebo z výletu k vodě, který skončil jenom dvojitým poraněním. Přinejmenším usmívat se budete při osobitém líčení pracovního dne prodavačky Moniky nebo při vyprávění staršího pacienta, který se ocitne u doktora poprvé. A protože autor lékařem je, dozvíte se i povšechné riskantní názory z opačné strany, tedy na adresu samotných pacientů.

Než se nadějete, bude tu konec přemýšlivého příběhu plného citů, konečné rozuzlení všeho. Když se k tomu všemu navíc „zadaří“ posmutnělý milostný happy end, můžete jenom hádat, jak si ho autor představuje.

Věnováno:

*všem potvorám, zlodějkám lásky a Monice
jakožto zlodějce sušenek, které mám tolik rád*

autor

I. JOHANA NEBO ŠÁRKA

Na to, abych věděl, jak mé krátké působení v armádě dopadne, nemusím být ani atestovaným lékařem. S půlkou pravé plíce, roztrhnutou slezinou a po zánětu stehenní kosti, tím vším způsobeným třemi ranami úspěšného střelce, to na velké juchání asi není. Považte, že takto pošramocen těžko někoho přesvědčím, že se mi dýchá dobře, o slepované slezině ani nevím, že ji mám, a že mírně pajdám jenom tehdy, když se na mě nikdo nedívá.

Očekávám tak ortel propuštění do civilu – trvale neschopen ze zdravotních důvodů. Co jiného taky s vojákem, který se nedokázal ubránit. Vlastně bych mohl být zapsán i do Guinnessovy knihy rekordů, protože během mé armádní působnosti ve funkci vojenského lékaře se mi během devíti měsíců poštěstilo léčit a možná i vyléčit v republice celé tři pacienty, zúčastnit se téměř sedmiměsíční zahraniční mise a posléze ve zdravotnických kruzích vyvolat pozornost neobyčejně širokého rozsahu.

Co se vůbec stalo? Co se mi vlastně přihodilo? Jenom toliko to, že jsem byl nervózní – víc, než by náleželo, že jsem zatroubil – a nemusel jsem, že jsem se za svoji pravdu bil – a raději jsem neměl otevírat okénko auta. A naneštěstí ještě – ne automobilu svého.

To auto patřilo Johaně a jejímu manželovi. Johana je moje velice blízká přítelkyně a její manžel jistěže nikoli. Po mém návratu ze zahraniční mise v Sokovu mě Johana z letiště odváží a zastavuje před svým domem. Protože se nabídnu zajet ještě pro rohlíky a dotankovat, Johanu vysazuji a nakoupit jedu sám. Jako snad každý i já řídím cizí auto s pocitem strachu a dávám na vše kolem pozor jako nikdy jindy. Jenomže se stalo to, že se mě nějaký debil rozhodl proti jedoucímu vozidlu riskantně předjíždět, až jsem musel překotně brzdit. Zastavil jsem, zaklel a abych si ulevil ještě víc, na toho blbce jsem zatroubil. To však byla moje největší životní chyba, protože toho ještěného piráta přede mnou to namíchlo natolik, že najednou spěchat přestal a času měl překvapivě přehršel. Vystoupil, vysvětlit si nic nenechal, načež všechnu svoji energii vložil do šarvátky se mnou a když v ní přestával mít navrch, tasil. Ale jinak než na Divokém Západě, já byl totiž beze zbraně. Já do něj pěstmi, on do mě střílel. Kdo myslíte, že vyhrál?

V nemocnici jsem se probral až po třech dnech. S pamětí děravou jako cedník, s celým kbelíkem cizí krve ve svém krevním oběhu, tkáňovým lepidlem ve slezině, železem v kosti a o půl pravé plíce lehčí. Skutečně – nevídaně nádherné probuzení s nedozírnými vyhlídkami následného žití. Aby té veškeré zapeklivosti nebylo až tak málo, na návštěvy ke mně chodily dvě osoby, které pro mě představovaly naprosto odlišné pojetí vzájemných vztahů.

Johanu už znáte – to je ta, co jí jedna ze čtyř kulek proděravěla dveře auta, které jsem řídil.

O všem se samozřejmě dozvěděla také Šárka, moje zákonitá přítelkyně, které jsem také přislíbil šťastný návrat z mise, jí navíc s perspektivními obzory našeho společného budoucna. Neptejte se mě, proč jsem si vše komplikoval Johanou. Prostě se to stalo, jsem jenom člověk, jsem jenom muž, jsem jenom zrozen ve znamení Ryby, tudíž předurčen k tomu, abych byl milenecké věrnosti poněkud vzdálen.

Tomu se snad rozumět dá, ale doposud jsem nepochopil to, jakým geniálním způsobem to Johana zařídila, aby se pravdu o nás dvou Šárka nedozvěděla. Zřejmě se jí podařilo Šárku přesvědčit, že řídila ona, že já jsem se jí jenom jako náhodný kolemjdoucí hrdinsky zastal, avšak schytl to za ni i s úroky jakseptatří.

Pro Šárku jsem byl hrdina, pro Johanu stále potenciálně neodhalený milenec. Šárce to imponovalo a Johaně to za nás oba vyhovovalo neméně. Jak vidno, zázraky se dějí. Jednak na silnici, kde z 99,999999999 % dochází ke zranění jenom při nehodách, ale kde zrovna já musím být výjimkou. Tím 0,000000001 % samozřejmě musím být já, zrovna tím šťastlivcem, kterého se kulkou mezi oči snažil odrovnat nervózní mafiózo. Štěstí v neštěstí jsem si navíc vybral rovnou dvojí – v přežití a v utajení pravdy před Šárkou zároveň.

Ženy jsou vypočítavé a neznají hranic, o čemž mě Johana stoprocentně přesvědčila. Aby měla navrch Šárky ještě víc, klidně se s ní skamarádila. Pod svícnem bývá tma největší, což vědí především ti nejdrzejší z nejotrlejších. V konečném důsledku však nedám dopustit na žádnou z nich. Zatím...

Jak jsem se začal uzdravovat, navštěvovaly se a kafovaly spolu stále méně a méně a jakmile jsem byl téměř fit, nadál jsem se toho, že se přestaly stýkat úplně. Nebo možná tajně za mými zády, každopádně jsem o tom nevěděl. Rázem tak všechno bylo jako ve starých kolejích, mohlo by se zjednodušeně říci, jenomže ne tak docela. Když pomíneme přibývající léta, bylo tu navíc mé zranění, vzájemná znalost děvčat a také

to, že jsem nebyl přesvědčen o pravdě té vezdejší, co děvčata mezi sebou doopravdy mají, co přede mnou tají, co plánují. Jestli si Johana skutečně nechala naši intimní známost jenom pro sebe, a v tom případě před ní smekám, jak dobrá je herečka, anebo mají děvčata mezi sebou nějakou zvláštní úmluvu? Jakousi smlouvou o vzájemném nenapadení a prozatímní informační embargo týkající se mé osoby, když o mně ví každá všechno? Něco na způsob soucitu, který dost pravděpodobně zanikne okamžikem mého definitivního uzdravení? Něco na ten pád – necháme ho pořádně podusit a až přijde vhodný čas, až potom si vypije svůj zasloužený kalich hořkosti až do dna? Že mu to pak dáme zaslouženě pocítit, což by ve svém konečném důsledku znamenalo, že mě s velkou parádou opustí najednou obě dvě? Nevím, neznám, opravdu netuším. Pouhé podezření a nevědomost je hrozný handicap.

Stále jsem bydlel ve velkém rodinném domě s Šárkou a jejími rodiči a myslím si, že nám tam všem nebylo vůbec špatně. Šárka zahradničila, a přestože jsem ji v práci často navštěvoval, jako invalida-čekatel jsem měl ještě spoustu dalšího volného času. Netrvalo ani příliš dlouho a otrnulo mi až tak, že jsem čas od času zavítal i na to kafíčko k Johaně do práce. Jako lékařka stále učila své budoucí kolegy ty svoje statistické nesmysly, ale nevyhýbala se ani odpoledním záskokům v ordinacích praktického lékaře, dokonce někdy stíhala i tři lékařské služby první pomoci do měsíce. Korunka ke korunce, a protože kapalo pořád, špatně se rozhodně neměla. V jejím koloběhu, kde nesmím zapomenout na její dcerku Klárku a jejího záletného manžela pořád kdesi v cizině, jsem tedy měl své stabilní místo i já.

Nebyla to jenom útěcha, kterou jsem v ní nacházel, ani nádherný sex, ale i něco víc. Čím dál častěji mě přepadávaly myšlenky, proč ona vlastně musí být až ta druhá. Protože jsem se s ní seznámil až po Šárce? Protože je vdaná a má dítě? Nebo snad proto, že je starší? Tělo a pocity chtěly ji, rozum mi však říkal něco jiného. Zákonitě mi tak u Johany bylo nejhůř po dni, kdy jsme se s Šárkou zmínili o tom, že bychom se mohli, měli a chtěli vzít.

No řekněte ne dívce, s kterou už téměř dva roky žijete, spíte, zažili a zdárně jste s ní přežili ve svém životě to nejhorší. A rozumíte si s ní! Navíc, když vás její rodiče vůbec nepřemlouvají k tomu, abyste zůstali v jejich velkém domě, a dosti jasně naznačili, že nám bohatě vypomůžou s koupí baráčku, nejraději někde přijatelně poblíž. Každý jiný by neváhal ani náhodou, já jenom chvíličku.

Šárka byla jedinečný skvost, blondátá perla na zahradě mezi svými květinami a rozverná štička v zahradním bazénu k tomu všemu. Co na

tom, že měla lupénku, tu šupinatou kožní nemoc, kterou však uměla v době zhoršení tak skvěle skrývat. Dohodli jsme se na svatbě, ano jsme řekli i dítěti, kterému bychom se, kdyby na to přišlo, nebránili.

Zakrátko jsme si tedy pořídili vlastní rodinné bydlení se zahradou, kde jsme snili o bazénku, který nám u rodičů pokaždé tolik zpestřoval naše milostně vodní radovánky. Relativně stále ještě vysokého platu zaměstnaného lékaře jsme stačili využít na vyřízení úvěrové půjčky, která nám společně s výpomocí mých a Šárčiných rodičů vystačila ke koupi rodinného domu tak akorát.

Povídám Šárce, že by to chtělo k tomu plotu tůje – a koupili jsme je. Že by to chtělo sekačku na trávu, že by to chtělo pokácet některé stromy a u ostatních aspoň větve prořezat, že by to chtělo, že by to chtělo... Makal jsem a to někdy i usilovně.

„A co takhle bazén? Na ten jsme v tom shonu pozapomněli,“ postesknul jsem si toužebně, znaven u čerstvě posekaného trávníku – i začal jsem kopat hlubokou jámu.

„Chtělo by to změnu, ale úplnou změnu,“ a Šárka se nedívá směrem na zahradu.

Nezbývalo mi nic jiného, než krumpáč odhodit a začít se soustředit na svatbu. Přiznám se, že mě veškeré svatební přípravy ani moc nebraly, že přes všechny mé počáteční snahy jsem ze všeho nejradši plánoval a úplně nejraději i vykonával útesy za Johanou. Takový dacan jsem já byl.

Zároveň s tím vším okolo jako bych se obával případné změny, kterou by na můj sňatek mohla vyvolat Johanina reakce. Ani zdaleka jsem nebyl ve své kůži – honem, rychle, raději toho s ní stihnout co nejvíc, říkalo mi cosi. Pro jistotu, člověk přece jenom nikdy neví a já jsem nevěděl.

Později mi došlo, že jsem se nejspíš bál toho, jak budu právě já, už s cejchem ženatého muže tu opravdovou nevěru snášet osobně, vědomě své manželce zahýbat. Ano, už dopředu jsem věděl, že budu, že musím, vždyť jak jinak, když mám obě tak moc a úplně stejně rád. Na svou tolik kýženou omluvu jsem si vsugeroval ospravedlnění, že vždycky víc toužíte po tom, co nemáte, nebo alespoň po tom, co nemáte tak často. A čekání, jak vidno, zvyšuje rozkoš a u mě obzvláště, to platilo stopadesátiprocentně.

Proti mé budoucí manželce Šárce nemám zhola nic zásadního, ale přiznávám, že s ní na mé přiměřeně žádané poměry trávím přece jenom času víc než malé množství (asi jako při držení marihuany). Nic jiného mi na ní doposud nevadilo, opravdu. Takže vlastně všechno, shrnul by to jasně nestranný hodnotící zjednodušovatel, já však tvrdím, že když se

k ní odkudkoli vracívám, těším se na ni hrozně moc. Musím však dodat, že stejně tak to platí i pro Johanu.

Nejdřív těšení na jednu, pak na druhou. Tak jako tomu bylo třeba po společném bruslení, na kterém jsem byl společně s Johanou a její malou Klárkou. Víte, po tom úrazu, řekjeme tomu takto zjednodušeně, jsem často jezdíval na kontroly do Prahy i do okresní nemocnice, takže jsem právě toho mohl přenádherně využít k tomu, abych si nějakou tu nemocniční návštěvičku naprosto zjištně prodloužil nebo dokonce i vymyslel.

Jednoho krásného dne tak jedeme všichni tři na nedaleký zimní stadión ve výtečné náladě. V kufru se nám v zatáčkách tluče čajová termoska s bruslemi, do toho přepínám už třetí rozhlasovou stanici, a zase debilní reklama. Potom se mi nedaří naladit nic lepšího než jakéhosi přemoudralého mediálního žvástajícího kecálka, informujícího o tom, jak se jejich šílená číhající Sandra s mikrofonem bude lidí „ptát na otázky“. Pro jednu bych takovou nesmyslnou formulaci možná i snesl, ale když ono se to takhle děje každodenně. Stále mě však optimismus neopouští a pokouším štěstí v naladění jiné, aspoň o závit chytřejší stanice.

Avšak štěstí jsem pro dnešek asi hodně vzdálen. Dává mi to hodně pocítit i plížíci se auto přede mnou, do kterého jsem div nenarazil. Ano, vskutku téměř čtyřicetikilometrovou rychlostí v obci mě brzdí asi nějaký zakrslý potentáta s ksichtovým výjevem na pokraji smrti.

V tu ránu se mi vybaví dávná vzpomínka na podobného vystrašence, kterého v okamžiku, kdy před sebou v protisměru spatřil stojící policejní auto nenapadlo nic chytřejšího, než co nejrazantněji na brzdu dupnout. Navíc z hroživé, naprosto předpisové rychlosti takovým způsobem, že ještě teď se z toho jeho tachometr třese, protože z padesátky byla bleskovým fofrem dvacítká, načež mě měl v tu ránu málem až v kufru. Kdyby se tak skutečně stalo, asi bych toho blba opravdu zhmoždil a to velice důkladně.

To se mi mohlo stát, ale skutečně se stalo to, a já s tím konečným provinilcem do jisté míry i sympatizuji, o čem jsem slyšel kohosi jenom povídat. Šlo o to, že jeden z těch normálnějších, plynule jedoucích řidičů tu nekonečně vleklou, zbytečně pomalou jízdu jedné spanilé řidičky městem vydržet nemohl a taky že nevydržel. Svě upřímné neskrývané naštvání jí dal najevo tím, že jí po předjetí zatarasil cestu a pěkně zostra to od něj schytala. Dost dobře si dovedu představit tu jeho neskonalou úlevu, jako i to, že to pak rozfofroval na svých zadostiučiněných sto

dvacet ještě v obci před cedulí. Musel přece dohonit tu časovou ztrátu, kterou si přivodil díky nadmíru přínosné debatě s paní přeopatrnou, no ne? Jenomže nezůstalo pouze při tom. Ten den mu očividně nesedl, jednoduše mu nebylo bezproblémového dne přáno. Při jeho dnešní a vši směle ho těsně za městečkem stavěli policajti. No nebylo to jemu k zlosti? Ba přímo k posrání? A ostatním ke škodolibosti? Když už nic jiného, aspoň to pohrdavé mávání, když jela jeho nová známá, čerstvě ponaučená řidička kolem, si mohla odpustit. Věřte, já k takovým nervovým řidičům ale opravdu nepatřím. Ještě ne! Jen říkám, dovedu je pochopit, ale tu řidičku, tu rozhodně ne. Tu nepochopím nikdy!

To byly jenom vzpomínky, které mi snad měly zpříjemnit tu právě prožívanou hrůzně pomalou jízdu za autem, jehož řidiče bych vraždil. Stále to téměř stojící auto, které určitě šoféruje kloboukář ten nejvýletnější z nejvýletnějších, ten, který doposud v obci nepoznal ten fofr z padesátikilometrové rychlosti, který spočívá v zařazení pro něj úctyhodného stupně číslo tři.

„To je ale šulin!“ povídám najednou rozzlobeně a neberu ohled ani na vzadu sedící Klárku. Johana se mírně podívá, protože toto pepné slovo se v mém slovním repertoáru obvykle nevyskytuje. Naštěstí to malá vzadu zřejmě vůbec neslyší, pročpak taky, když byla zcela zaujatá česáním své nejmilejší panenky. Jenomže chyba lávky. Když už se mi konečně naskytla příležitost toho šnečího starého pardála předjet, Klárka se za předjetým autem otočí a tím svým nevinným dětským hláskem povídá:

„Ne ne, strejdo, to nebyl šulin, to byla buchtina!“

Johy vyprskla smíchy, já se snažil krotit a opatrné řidiče tímto budíž odpuštěno. O tom, na jaký fór se jí podařilo zadělat, neměla nejmenšího tušení.

Spravedlivě však musím přiznat, že díky šnečím řidičům, kteří se zaboha nedají předjet, jsem možná byl ušetřen i nějaké té pokuty navíc.

Kdepak Klárka – to je mi ale číslo. A velice všímavé číslo! Po mamince chtěla pořád vědět, proč má v koupelně schované vytrhané stránky z časopisu. Johy ji vždycky nějak odbyla, protože na takové věci byla opravdu ještě malá. Jenomže zarputilost pro jakoukoli nevysvětlenou věc je pro Klárku více než příznačná a když jí právě v tomto nebylo učiněno zadost doma, u kohopak dalšího asi šla hledat spásnou duši? No jistěže u paní učitelky přece!

Když si s ní o tom Johana po třídní schůzce povídala, našly společnou řeč nejenom v dětském porozumění, ale i v rozřešení věci nejženštější

z nejženštějších. Některé zvláštnosti se ti, Klárko, holt odtajní až později. Vydřať a dočkat sa!

Na krytém kluzišti bývalo fajn. Sice ne každý dodržoval mnohaletou praxí zavedený směr bruslení proti směru hodinových ručiček, ale aspoň se člověk nenudil a nevyšel tak z běžného slovního normálu, když sem tam na někoho utrousil zlobivé slůvko. Nervy já mám ale jenom jedny a bohužel zase jenom jedny si s sebou беру i na kluzišťě. Pročež tak, že když se mě už podruhé dotkl jeden vychrtlý brýlatý maník s úzkou bambulatou čepicí na hlavě a už třikrát s velkým veselím objal Johanu, řekl jsem si, že „ausgerechnet“ pro něj ryze kamarádsky míněné nadávky už definitivně skončily. Tím spíš, že neustále bruslil s rukama vzadu sepjatýma, hlavou vytáhlou až ke stropu, s veledůležitostí inženýra kolové a pásové techniky, skálopevně přesvědčeného, že bez něj by se vojenská technika nerozjela. I přes tento jeho pohrdavý výraz ředitele zeměkoule jsem byl připravený na to, že jestli si na kohokoli z nás dovolí ještě jednou, názorně mu předvedu ukázkový zamantinelový bodyček, odkud se bude do své podoby sbírat hezky dlouho. Definitivně tak bude postaráno o to, aby měl ten chmaták pro dnešek s okamžitou platností dobrusleno. Došť bolo takých, došť bolo toho ekvilibristického piruetáka, ať si jde s těma svýma virtuozytama jinam, a už jsem se na něj natěšeně chystal.

Jenomže ho asi přede mnou chránili všichni jeho svatí a svatí jeho příbuzných nejspíš taky, nebo to z mého zlostného výrazu ve tváři správně odušil, protože se nám už začal vyhýbat obloukem více než dostatečným a k ledu kosil už jenom ostatní. Škoda, moc mě to mrzelo. Pár ran bych mu připočítal i za tu dnešní loudavou buchtinovou řidičku.

Nicméně jsme ve střehu museli zůstat i nadále, neboť všechny účastníky bruslicího provozu začali pukem a hokejkami ohrožovat dva malí namachrovaní caparti v dresech tak dlouhých, že jimi div nezametali ledovou plochu. Vysoké brusle jim sahaly až po kolena a honosili se přilbou tak velikou, že aby vůbec mohli něco vidět aspoň jedním okem, museli ji mít nasazenou jedině nakřivo.

Na to konto se mě Klárka ptá, že by to tady chtělo někoho, kdo by kluzišťě hlídal. Já na to, že na tom skutečně něco je, že by to opravdu nějakého dohlížitele pořádku chtělo, dávám jí za pravdu. Na koupalištích přece plavčík je a dokonce ne jeden, tak proč tomu tak nebývá zvykem také na bruslení? Sice se tu nikdo nepropadne, ale k úrazům na ledové ploše dochází snad ještě častěji než v bazéně. Voda je měkká, led tvrdý, nohy jsou bosé, brusle jsou ostré. Sám jsem byl svědkem toho,

jak provaz, rozdělující plochu na bruslení pro malé a velké, odpéroval jednoho dospěláka takovým způsobem, že se z toho probral až druhý den v nemocnici. Od té doby ho jako jediného dospěláka vídávám bruslit jenom v přilbě.

„Koupaliště má plavčíka, takže kluziště bude mít koho?“ beru si na pomoc malou Klárku, vědom si toho, že se svým kluzištníkem nebo ledníkem bych určitě nepochodil.

„No přece bruslíka,“ překvapuje mě ta malá svou mimořádnou pohotovostí.

Za předvedenou pohotovost Klárku pochválím, ale na vysvětlení, z jakého důvodu je na koupalištích mnohem víc plavčků než plavčic, si bude muset ještě nějaký čas počkat. Co všechno tak nesouvisí s menstruací, jejíž koupelnovou indicii k objevení pravdy už zavěřila.

Bruslím si to takhle spokojeně vedle Klárky, která mě jako obvykle bere za ruku, ale ne tak úplně obyčejně, pro tentokrát se mi do ní zuby přímo zahryzla.

„Jejda, neblázni, to mě bolí!“ vykřiknu, Klárka si odcvakne a směje se tomu. Ale jenom na chvíli. Pak mě rafne zase, bolí to už míň, a tak nějak najednou koukám, že vlastně jedeme, že ji vezu za zuby a že jsme a nadlouho asi budeme takhle podivně spojení a cáklí.

Vidět nás zrovna v této roztodivné zahryzlé kreaci a vedle nás navíc i Johanu někdo ze známých nebo nedejbože přímo Šárka, bylo by všem všechno naprosto jasné. To se přece jen tak nedělá, tohle přece není jen takové obyčejné blbnutí při bruslení. Takhle se šílí jediné z lásky. Některé věci prostě nevysvětlíš! A přitom se nemusí zrovna jednat ani o sto procentně usvědčující postelové „in flagranti“.

Bruslit do haly jsme pokaždé chodívali hned po otevření kluziště pro veřejnost, tedy bezprostředně po tom, co rolba led upravila a bylo to žůžo dobrodružo, to my už víme. Ledově lesklá, místy ještě mokrá plocha však za půl hodiny už tak panensky nevypadala. Bruslení tak bylo čím dál namáhavější a lituji těch, co přicházeli v době, kdy jsme se už my připravovali k odchodu. Šťěstí jsme měli i na to, že jsme pokaždé odešli v tom, v čem jsme přišli. Tedy obyčejně v botách a navíc ve svých. Proč to říkám? Protože jednou byla o tuto samozřejmost jedna smutná rodinka opravdu ochuzena. Kdyby se to stalo nám, nedovedu si tak představit výmluvu, s kterou bych u Šárky uspěl. Anebo že by? Asi takhle? Normálně jdu a jak tak najednou koukám, boty nikde, že si to šmatlám úplně bosky. Tedy opravdu, mohlo by to být vskutku velice zajímavé.

Ale stejně – víte, co je na bruslení ze všeho nejlepší? No přece – že když si prdnete, můžete být úplně v pohodě, protože bez problémů rychle ujedete. Zvláště když je všeobecně známo, že prd a odeslanou esemesku už nezastavíš. Proto bruslím velice rád.

Za zimu jsme stihli společně výlety jenom tři. Další nám zhatil příchod jara a také ta skutečnost, že Johanin manžel Petr by se z ciziny měl vrátit co nevidět. S návštěvami kdykoli se mi zachce tak budu mít brzy nejspíš utrum. Ne že by se mi to ohromně hodilo do krámu, to určitě ne, ale vzhledem k tomu, že svatba s Šárkou je už na spadnutí, snížení rizika prozrazení mého vedlejšího vztahu mi přichází celkem vhod. Dovedete si představit, co by se dělo, kdyby se o mém jiném poměru prokazatelně dozvěděla Šárka třeba den před svatbou? Obřad objednaný, hostina jakbysmet, prstýnky připravené, natěšené hosté a jenom díky mé nemravné budižkničemné maličkosti by nejspíš přišlo všechno vniveč? Anebo možná taky ne. Záleželo by na tom...

Také se blížil den, kdy budu pozván k nemocniční vojenské lékařské komisi, abych si ohledně mého setrvání ve službách armády vyslechl konečný verdikt. S vyhazovem ze zdravotních důvodů jsem byl vcelku smířen, ale co pak dál? Až po svatbě, až po komisi, určitě později, odpovídal jsem Šárce na její časté dotazy o tom, jak intenzivně sháním zaměstnání. V tomto směru se mé pracovní úsilí scvrklo pouze na tu jistotu, že budu zatím za jiné lékaře zaskakovat. Tedy žít si s tím, jak to občas praktikuje Johana.

Na roli suplujícího lékaře jsem přišel jednoho krásného pozdního večera krátce před usnutím, když jsem myslel na to, jestli budu muset skočit ráno na snídani pro rohlíky, nebo jestli v mrazáku ještě nějaké máme a tudíž pro rohlíky skočit nemuset. Vcelku zajímavé. Do lékařských novin si dám inzerát a při té příležitosti se tam neopomenu rovnou mrknout po nějaké doktorské shánce. Už dříve jsem se díval a byl jsem mile překvapen. Když pomínu ty nabídky, které mě odrazovaly dalekým dojížděním, častá shánka po praktickém lékaři se našla i v blízkém okolí. Dovolím si tvrdit, že v době letních a zimních dovolených bude poptávka ještě větší. Tedy dobrá, aspoň že tak. Při těch příležitostech se snad dozvím i ledacos o trvaleji volných místech, takže uvidíme.

Co ale neuvidím určitě a ihned jsou peníze. Ty jsme nastrkali do domku a hned tak rychle na odkoupení ambulance další jednoduše nebudou. A co vám poví snad každý rodinný domkář je to, že z hlediska údržby

je barák ještě větší žrout na prachy než třeba takový finanční výcuc při tankování auta benzínem.

Nuž tedy tak, kvůli vytvoření prostoru kolem bazénu jsem se jednoho krásného jarního dne rozhodl jeden strom vykopat. Ano, dostat ho ven i s kořeny. Osekat větve a seříznout kmen byla celkem maličkost až do stadia, kdy ze země čouhal už jenom dvoumetrový pahýl. Už jenom? Ono to ale vůbec nebylo už jenom, ale spíš všechno. To nejdůležitější a nejpracnější všechno odpočívalo pořád ještě v zemi. Kořeny mohutné hlavní, z nich kořeny postranní menší, kořinky prutovité i ty nejtenčí. Horní kořenová vrstva, ta hlubší i ta nejspodnější. To všechno jsem od kohosi znal zatím jenom z doslechu. V mém případě se jednalo o višně, jejíž plody už byly kyselé víc než nejkyselější kyselo a mrňavé tak, že slupka sotva obalila pecku. A její úroda z posledního léta? Ta se počítala ne na košíky, ale na dětské dlaně v počtu menším, než je na ruce prstů.

S chutí do toho a půl je hotovo, řekl jsem si jednoho krásného dne. Jenže ono ouha! To by ta chuť nesměla mít vůni vepřové pečeně, která mi zavoněla přímo pod nosem a z pootevřeného kuchyňského okna se linula kolem až někam do nekonečného ztracena. Těžká přetěžká to pro mě byla zkouška vůle a odhodlání. Což o to, od hlíny obnažit kořeny bude celkem brnkačka, ale to jsem ještě nebyl na vlastní oči plně obeznámen se spletností celého podzemního kořenového systému u toho proklatě starého stromu rodu ženského, té zákeřné umírající višně. Logicky vzato, neměla by se mi příliš bránit, vždyť já pro ni vlastně budu zachráncem a vysvoboditelem, vždyť jí pomáhám a prokazuji laskavost v podobě „bezpečné“ eutanázie. No jo vlastně – a může se to? Nemůže přece, zákon je zákon a ten přece platí pro všechny. Tedy i pro stromy? Strom ale není člověk, není to žádná bytost. Ale je živý! Ksaku! Co tedy? Až bude mít kořeny jako cévy vypreparované, potom už nebude zbytí. Zaseknout a sekat, tnout a přetít nebo, chcete-li, aplikovat smrtící injekci.

„Ty vrahu!“ jak bych slyšel z ulice, ale byli to jenom domnělí havrani Alana Edgara Poea.

Zpátky však k zdravému rozumu.

Alespoň víte, jak může člověka omámit kuchyňská vůně, třebaže rozhodně nebyla škodlivého původu. Stejně ale, tak jako není jednoduché odebrat život člověku, není přesvědčivého rozhodnutí, jak co nejbezbolestněji ukončit životní pouť skomírajícímu stromu.

Za necelá dvě odpoledne práce mám kořeny do půldruhého metru od kmenu obnažené a přetáté. Dokonce i ty nejmenší, co z nich odbočovaly, jsem také usekl, jenomže všechno to bylo málo. Višni nekončí všechny

kořeny ve dvaceticentimetrové hloubce a ač se o ni opírám silou svou největší, nehne se potvora ani trochu. Horní kořenová vrstva je a pokaždé bude vždycky jenom tou první. Záda mě začínají bolet, vzadu ve stehně mi cuká sval jakýsi, prsty se mi deformují, jak mě do nich chytá křeč, a už jenom při letném pohledu na krumpáč a rýč se mi dělá celkové mdlo. Dejte mi svátek s nějakou další hloubkovou průzkumnou aktivitou, co potřebuji jediné a okamžitě je odpočinek. Bezmezně tak začínám věřit tomu, jak se povídá, že to, co má strom nahoře, rozuměj korunu, to má i dole. Nejsem horník, nejsem krtek, už mám toho vyhrabování dost, беру si do ruky sekyru a posledními zbytky sil se činím bezhlavě hlína nehĺína, ostří neostří, tupost netupost.

Jenomže už po chvíli se mi zase ozývají záda, odlétávající odřezky a hlína mi bičují obličej, takže jich mám ve vlasech a na těle nepočítaně. Odpočinek vyřešil moji krátkou indispozici jen na chvíli, ale naštěstí mi pak bylo dáno i odkudsi shůry, protože se mi podařilo sekyru zlomit. Sekyra je za dva zlatý a topůrko za tolar, zpívá se, ale mně byly zrovna tyhle dvě rozlomené věci a právě teď tak akorát na hovno. Než se setmí, stihnu tak maximálně odhodit stranou dva silné a dlouhé kořeny, a ačkoli je kráter kolem stromu už docela hluboký, kmenem by teď nehnul ani orkán, natož já, po úctyhodném dřevorubeckém výkonu k smrti zesláblý. Napříště si plánuji půjčení motorové pily a s ní pak lehce pořežu vše dřevěné i nedřevěné, rázem všechno, co mi přijde pod ruku. Takový správný zahradní masakr motorovou pilou by to byl.

II. VZPOMÍNKY

Zatímco já bojoval se stromem, Šárka žila v domněnī, že svatbu zařizuje jenom ona. Termín jsme si na radnici zapsali společně, rovněž restauraci jsme si zamluvili spolu, oboustranným přičiněním jsme i pozvánky odeslali všem, takže opravdu nevím, okolo čeho důležitého, snad kromě výběru svatebních šatů, Šárka pořád běhala. Byla nervóznī tak, jakou jsem ji nikdy neznal. Měl jsem za to, že je všechno v pohodě, ona pořád, že ne, že musí sehnat auta, strojení, panenku, dorty a jiné pohoštění a ještě jakési prkotiny, které já pokládal za vyřešené přičiněním několika telefonátů a trochy peněz. Zatímco Šárka stále bláznila, já jsem si jenom zkontroloval, jak mi padne svatební oblek, ale hlavně si na višer koupil finskou sekyru značky Fiskars, údajně nezníčitelnou. Byla nádherná a sekat s ní bylo skutečně o cosī jině než s tou dřívějšī, prostě zážitek. Ostří bylo najednou ostřejšī, zásek hlubšī a za tu cenu mě snad i záda musela bolet méně. V Mountfieldu jsem si na ni vytočil 20% slevu, takže jsem ke stropu neskákal. Ani nemohl, protože mi to můj zdravotní stav nedovoloval. Víte vy vůbec, jak funguje slevový zákon schválnosti? Když si kupujete něco hodnotného, slevu nad 20 % nevytočíte ani náhodou. A naopak, když něco laciného, a bolestivou páteř i krk za to dám, tak nejméně 50 % máte jistých. Avšak jak vidíte, to se samozřejmě týká kohokoli jiného než mě.

Šárka zařizovala, já sekal. V posteli pořád o něčem přemýšlela, chtěla se mnou cosī probírat, zatímco já, díky manuální práci, jsem pokaždě usnul jako když mě do vody hodí a až do rána spal tvrdě jako špalek.

Abych v den svatební noci nevybouchnul zcela totálně, usoudil jsem, že aspoň den dva před svatbou si budu muset dát pracovní pauzu. Tu jsem si ale musel dát podstatně dřív, protože pět dní před touto událostí jsem si namohl záda tak, že jsem se shrben sotva sunul.

O to, narovnat se zcela, jsem se raději ani nepokoušel. Tak jo, řekl jsem si, protože jsem přesně věděl, na čem jsem. S tím já už mám z jednoho tenisového turnaje v Krnově bohaté zkušenosti.

Tehdy já ještě jako mladoch, taťka ve svých nejlepších letech něco málo přes čtyřicet, ale záda tam skolila mě. Po vítězně dvouhře v prvním kole jsem ve druhém utkání bojoval nejenom se soupeřem a deštivým počasím, ale celý třetí rozhodující set i sám se sebou. Přesněji od

okamžiku, když jsem v předklonu dobíhal krátký míček, pak jsem najednou ucítil v kříži bolest, ale narovnat jsem se pořád ještě jakž takž mohl. Za minutu však už nikoli.

Naneštěstí jsem utkání dohrával v předklonu čím dál větším a zachránilo mě jenom to, že poslední servis vyšel na soupeře. Po utkání bylo všem jasné, že při podávání ruky v předklonu nedávám najevo přehnanou úctu soupeři, ale demonstruju tím to, že jsem sice vyhrál, ale i skončil zároveň. Byl jsem tak stejně nešťastný jako můj poražený soupeř, který si určitě pomyslel něco o mé velké nepřejčnosti. Nevěřil totiž, že se na příští zápas dám do kupy.

To ovšem nebral v úvahu, že jsem Milan Volísko a toho že nějaká bolest jen tak nezastraší. Tím spíš, když mi další zápas dřív než za hodinu nezačne. Dobře děláš, synu, hraje se spolu čtyřhru, tak mě v tom přece nenecháš, přemlouval mě otec. Slibuju, že tě z toho dostanu. Nechej to na mně a po kurtu se budeš vznášet ladně jako ptáček. Předbívám, když prozradím, že ač se snažil jak nejlíp dovedl, jako pírkó jsem si na kurtu vůbec nepřipadal.

Jako prevence křečí mi ve sportovním baru naordinoval pití proklatě koncentrovaného slaneho nápoje, ale mně už bylo všechno jedno. Do toho mi házel jeden Alnagon za druhým a když už jich bylo šest, řekl, že stačí, že víc by už mohla babička poznat. Byl to totiž její Alnagon, který jsme jí slíbili, když už jedeme do toho města, z lékárny vyzvednout. Jediný prášek, který uznávala, protože jí zabíral úplně na všechno. Z jednoho platíčka, v kterém je Alnagonů deset, tedy mělo být deset tabletek, radost mít určitě nebude. Neboj, to vysvětlíme zásahem vyšší moci, to naše pobožná bábi určitě pochopí, povídá mi, abych si před zápasem nedělal zbytečné starosti. A měl pravdu – ty pravé potíže nám začaly až na antuce.

Z ohnutí ze sezení na barové stoličce jsem se sice úplně nenarovnal, ale celkově líp mi tak nějak po té alnagonové resuscitaci bylo. Bolest zad byla vskutku menší, poněkud skleslá nálada se také kamsi vytratila, ale prázdně nejasný pocit v hlavě, tuším omámení se tomu říká, jasně vévodil. Skoro bych řekl, že jsem nevěděl, co jsem a kde jsem, ale jinak mi bylo úžasně fajn. Možná to bylo i přičiněním těch tří frtánů na kuráž, které se v žaludku potkávaly s tabletkami. Až budu, tati, tancovat s věšákem, dej mi vědět, to bude právě ten nejlepší okamžik, kdy s léčením skončit, tušil jsem, že jeho terapie asi nebude až tak úplně běžnou léčbou. Kupodivu se všechny tyto pomocné ingredience spolu skamarádily jedna radost a jejich pevné přátelství vydrželo v pohodě přes celý zápas. Podáváním

jsem rozhodně nikoho neoslňoval, ale moje vzorně trvale předkloněná pozice u sítě vyvolávala u soupeřů značný respekt. S hrou od zadní čáry to už bylo horší, ale s tím mi hodně vypomohl neúnavně bojující taťka, který vzadu lítal zděšeně jak ztracené torpédo. Suma sumárum – z těsné prohry a hlavně z konce zápasu jsem se nikdy neradoval víc. Až potom jsem mohl s klidným svědomím začít blít.

Toť jenom letmá vzpomínka na to, jaký převít záda jsou a jaké vedlejší následky můžou způsobit, když se je rozhodnete sami léčit. Trochu jinak to platí pro případ současný, kdy záda mohla za to, že jsem se více než kdy jindy poflakoval ve společnosti Šárky a jejích rodičů, na což nebyli zvyklí oni ani já. No a to, že jsme si na sebe špatně zvykali, bylo příčinou toho, že Šárka nečekaně vybuchla.

„Jak to, že nejsou papírové ubrousky?“ osopila se na mě, neboť tušila, že za tím vězím já.

„No tak asi došly, tím to bude,“ odpovídám popravdě a mám věc za vyřízenou.

„Tys přece musel brát poslední!“

„No to asi ano, tak se musí koupit. Ale proč z toho prosím tě děláš takovou vědu?“ byl jsem jako v Jiříkově vidění.

„A do čeho si asi tak mám zabalit svačinu?“ byla nepřičetná tak, že kdyby se mohly svačtinové ubrousky vykouzlit pouhou vzteklostí, bylo by jich v kuchyni až ke stropu. Pitomé bílé cancy papíru, které stejně za nic nestojí. Když se do nich zabalí rozpůlený rohlík, lepí se na sýr, na salám a já jsem tolik nesnášel to jejich vlhké a pracné odlepování. To mě namíchlo, ale odejít ven sekát jsem díky bolavým zádům nemohl.

Opravdu, svým chováním mi připomínala nafoukanou zneuznanou modelku z druhořadého zábavního podniku, navíc hloupoučkou jak vagón hrachu. Myslel jsem si, že se za svoji přemrštěnou reakci omluví, ale stal se pravý opak. Vyčetla mi, že pro svatbu nic nedělám, že všechno musí zařizovat ona nebo její rodiče a já že se jenom flákám. Na to jsem sice mohl, ale raději neřekl vůbec nic. Někdo by počítal do deseti, já počkám do zítřka, kdy se půjdu uklidnit k Johaně. Ještě že ji mám a ještě že ona má Klárku.

Obě jsou báječné a přivítaly mě způsobem, že jsem nabyl dojmu, že mě mají opravdu rády. Možná to ale bylo jenom moje klamné zdání ze všerejší domácí zdrcenosti, z pouhého uvědomění si toho propastného rozdílu.

„Neboj, je jenom uhnaná, přepracovaná, to bude zase dobrý,“ konejšila mě Johy, když jsem si hlavu složil do jejího klína. I kdyby to pravda nebyla,

namlouval bych si ji. S hlavou položenou do lůna jiné ženy. Dá se to vůbec pochopit? Není mi polehčující okolností ani to, že Šárka si s mými vlasy také občas hraje a já jí na oplátku hladívám nohy? Proč by mělo?

Zatímco já s Johanou si v obýváku shovívavě steskujem, Klárka si v pokojíčku hrála s panenkami, ale jak už ji znám, bude jen otázkou času, kdy ji hraní omrzí a přijde za námi.

„Počkej, něco ti ukážu,“ asi právě proto se ozvala Johy spěšným a zároveň hodně slibujícím tónem. Sáhla po Klárčině školním deníčku pro všelijaké vzkazy. Ukazuje mi tam sdělení napsané dětskou rukou:

„Kyno je v neděli o de 2.“ Skutečně to bylo napsáno přesně tak.

Můj smích Klárku vyrušil, ale čemu jsem se smál jsem nepřiznal. O to víc si mě vychutnala za chvíli, kdy ze mě udělala naprostého debila. Prý že mě vyzkouší z matematiky. Už počítají přes desítku, tak se prý musí pochlubit. Jenomže na to šla jako každá vychytralá ženská tak fikaně, že jsem se zase musel nakonec všemu ohromně smát. Jak totiž řekla příklad, už ho měla předem spočítaný a jeho zadání na mě vychrlila současně s výsledkem tak rychle, že jsem sotva stačil zaregistrovat první číslovku. Ti méně zdatnější by nepostřehli už vůbec nic. Tak schválně – řekněte co nejrychleji: pět plus osm je dvanáct. Nemáte nejmenší šanci! Prostě fór jako semafor! Pro čtenáře i s bonusem, protože pět plus osm rovná se třináct.

S Klárkou to neměl lehké nikdo. Sám jsem byl svědkem toho, jak na sebe ty dvě štěkaly, a kdybych nezasáhl, už by jim rostly tesáky a jejich nosíky by se stávaly stále podobnější čenichům psím.

„Ne, říkáš to špatně,“ je si jistá Johana.

„Jedna, jedna, výsledek je jedna!“ nedá se Klárka.

„Ne, zkus to znovu,“ trvá na svém Johy.

„A je to jedna!“ je skálopevně přesvědčená Klárka.

„Prosím tě, neblázni, tak lehký příklad to je: dvacet mínus sedmnáct, no!“

„Cože? Vždyť předtím jsi říkala osmnáct mínus sedmnáct!“ brání se Klárka.

„Cože? To ani náhodou, vím, co říkám! A když ne, tak jsem ale určitě myslela dvacet mínus sedmnáct!“

No prostě – úžasně idylická dvojka k pohledání. A to od jejich samotného počátku. Ty tam jsou doby, to jsem je ještě neznal, kdy bylo pro Klárku auto jediné kauto. Proč? Johy na ni totiž velice často volávala, pojď k autu, ať jde k autu a pořád tak nějak podobně. Odtud pak si mladounký mozeček po svém vyvodil slůvko kauto. Kam se ale na

kauto hrabe její nejnovější gramatický výplod, kdy byla schopna v diktátu napsat šilenost, jako je „hmizý jet“.

Překvapovat tedy Klárka uměla, to jo, ale vše odehrávající se v nitru její duše pochopit jsme neuměli. Co chtěl asi v jejím případě básník říci její odpovědí na otázku, jak se jí ve škole líbilo divadlo, se nám odhalit nepodařilo.

„No představte si, že to bylo úplně stejný jako film,“ zněla odpověď.

„A co je na tom divnýho? Hráli přece Čerta a Káču, ne?“ nerozumí jí ani jeden z nás.

„No dyť jo,“ povzdechne si a teď už Klárka nechápe snad ani samu sebe. Některé rodinné debaty se holt někdy musí zahrabat hodně hluboko.

„Klárko, prosím tě, přines strejdovi ještě žakovskou knížku,“ rozhodne se Johana pro mé další obveselení. Nepodává mi ji zrovna nadšeně a já ji chápu. Nejsem tatínek.

„Nejrychlejší žákyně třídy? To je to, cos mi chtěla ukázat?“ hned mě v ní zaujme atletický výkon hodný uznalého obdivu.

„Ne ne, to není ono,“ přikusuje si rty Johana.

„Hledej dál, šmudlo!“

Záhy narazím na něco, o čem jsem už přesvědčen stoprocentně, že právě to je to pravé. Klárka měla skutečně jednu jedinou poznámku, ale ta fakt stála za to: Dívá se na mě přes pravítko a směje se, že jsem zelená. Pozdrav, podpis, tečka.

Bravo, tak to se tedy povedlo. Klárce to sice až tak vtípné nepřišlo, ale za několik let pochopí a zasměje se tomu. Jako se tomu culíme teď my dva s Johanou. Zelené trojúhelníkové pravítko bylo po celou naši základní školní docházku, tak jako v té době pro každého, jakoby nesmrtelné a zároveň ztělesněním všeho školního. Kdyby se hledal co nejvýstižnější symbol školní doby sedmdesátých let, byl by to právě tento zelený trojúhelník.

Jak si tam tak všichni spolu lebedíme a vzpomínáme na ty časy s Klárkou i bez ní, vzpomeneme si i na to, jaké bylo s Klárkou naše jedno jediné společné lyžování. Řečeno výstižně a krátce – běs a děs si mezi sebou podávaly ruce!

Už předem Klárka tušila, že se pro ni pod tou novotou neskrývá nic tak moc excelentního. Na to, že pojedeme do hor odvětila, že jestli je to tam, kde jsou ty kopce, tak lyžovat nebude. Tušila správně a my museli popravdě odpovědět, protože Krkonoše na nížinné Polabí neukecáte ani sebevýřečnějším přesvědčováním. Přesto se jelo. Ježíšek přinesl lyže, tak musela.

„Máme namazáno?“ ptala se Johana, když jsem je nasazoval na střechu auta.

„Neboj, na skluznici bylo vosku dost ještě z minula a naší malé běžkyňce namažu až na místě tak, že jí sotva budeme stačit,“ předpovídal jsem Klárce budoucnost druhé Kateřiny Neumannové.

„Hmm, tedy vosk ještě z předloňska, pokud se dobře pamatuju,“ utrousí jen tak na okraj Johana.

Nakolik úspěšně začínala s prvními krůčky na běžkách naše věhlasná světová sportovkyně sice nevím, ale pro nás bylo toho dne rozhodující to, jak se se svou premiérou popere malá Klárka. Popravdě řečeno, prala se, ale už od samotného počátku tak odevzdaně, že to naše nejčernější představy překonalo již velmi záhy.

Nejdřív se jí na běžkách nechtělo do kopce, což bych u malého dítěte i chápal, ale potom se jí nechtělo už ani z kopce, protože to pro ni bylo najednou nezvykle rychlé. Když bude nejhůř, neboj, konejší mě Johy, mám pro ni připravený rohlík s nutelou, na ten ona vždycky zabere. Jenomže na její slova došlo poměrně brzy, a protože další jiný rohlík už nebyl a také gumoví medvídci už vzali za své, po neskutečné hodině lyžování nelyžování hrozil vylét konečnem.

To ale nastalo až tehdy, když se Klárka už asi postopadesáté kácela k zemi a nechtělo se jí už ani vstát. Vysílením, našťvaností, z principu.

„Zase jsou tam ty kopce, že jo? Tak to já už nikam nepůjdu, protože už nevstanu!“ hrozila postopadesátéprvní a my jsme se tomu jenom odevzdaně usmívali. Úsměv nám ztuhl ve chvíli, kdy Klárka začala kolem sebe nebezpečně lomcovat holemi, aby je pak vztekle odhodila, že prý jí celou dobu stejně překážejí a že jí v té zimě minus nula stupňů lyže vůbec nejedou. Hole jí sice nesjely z kopečka jako namydlený blesk, ale čeho je moc, to už nebezpečně hrozí přílišným. Jen klid, jenom klid, ještě jí dáme šanci. Tu úplně poslední.

„Klárko, připrav se: tři-dva-jedna-včil!“ snažím se ji po moravsky sportovně vyhecovat, protože slovíčko „včil“ se jí moc líbí. Když už nepomohla ani tato snaha o legraci a také všechny druhořadé čokolády a bonbóny už byly spotřebovány, měli jsme nadobro po lyžování, v našem případě spíš po trucování. Potřebu nutné kreativity, respektive motivačních sladkostí Johana tehdy hrubě podcenila. No a kdyby snad bylo nějaké přístě, jsem si naprosto jist, že v tom velkém batohu, který by mi odrovnával má bolavá záda a který bych kvůli Klárce i tak nesl velice rád, by se tísnily přinejmenším dva regály cukrovinek z naší sámošky.

Konec dobrý – všechno dobré, říká se, ale to by se náš dobrý konec nemohl jmenovat katastrofa. Potkat nás někdo při zpáteční cestě v tak vyžile skleslé náladě a s tak proklatě zdrcmaným výrazem ve všech tvářích, myslel by si, že zrovna jdeme z vlastního pohřbu.

Klárka nesvalovala vinu kupodivu na běžky, které jí přinesl tolik obdivovaný Ježíšek, na kterého ještě věřila, to by si k němu nikdy nedovolila. Dokonce ani dodatečně po tom, když jednou přišla ze školy se zadumaným výrazem ve tváři.

„Víš, mami, my jsme se paní učitelky ptali, jestli teda ten Ježíšek je nebo není a kdo nám vlastně, když by nebyl, nosí všechny ty dárky...“

Vskutku nebylo lepší povánoční otázky. Zatracené Vánoce! Čert vem Ježíška a zároveň i to všechno, co tomu předchází. Toho shánění, toho uklízení, těch příprav a najednou – rozsvítí se stromeček, zacinká zvoneček, rozdají se dárky a za dvacet minut je hotovo, je po Vánocích. Měkkouše, rozuměj měkké čili zbytečné oděvní dárky, se krčí odhozené v rozích vystrojeného obýváku, večeru vévodí randál způsobený činností hraček společně se škemráním o co nejbleskovější zprovoznění autodráhy, sestavení stavebnicové nestvůry, puzzlí a jiných naprosto zbytečných sraček. Nic naplat, děti jsou především hravé, proto jsou pro ně tím nejlepším dárkem hračky, tedy podle dospěláckého myšlení naprosté hovadiny. Nevzpomněli si, zapomněli na vlastní dětství?

No a teď do toho, ještě ke všemu, vysvětluj dítěti tolik opěvovaného, ale problémového Ježíška.

„A co vám na to paní učitelka odpověděla?“ zajímalo Johanu.

„No ona vlastně neodpověděla nic, jenom řekla, že se máme zeptat rodičů. Je to vůbec možný, aby ani paní učitelka nevěděla, jak to teda s tím Ježíškem je?“ diví se Klárka.

To nás tedy nepřekvapilo. Kdepak škola, teď už je výchova dětí především na rodičích.

„Ta učitelka nám fakt s ničím nepomůže. Že se nesere do vložek bych i chápala, ale že nás nechá na holičkách i s Ježíškem, že si ani na něj netroufne, to už fakt přehnal,“ spílá ke mně Johana, ale já raději mlčím, protože s ní ne tak docela souhlasím.

„A to ještě nevím, s čím přijde příště!“ konečně si odmudruje tu svou, ale já si moc dobře dovedu představit, co jiného začne Klárku trápit co nevidět a co mnohem později.

Na to konto jsme to Klárce, jak to s tím Ježíškem doopravdy je, vysvětlili, jenomže pro ni to bylo pořád ještě příliš velké sousto.

„Víš ale, mami, já si stejně myslím, že je aspoň malinký, že mi ty dárky sice koupíte vy, ale pod stromeček mi je stejně všechny přinese on. On totiž nemá tolik peněz, víš?“ nemůže se stále smířlivě vyrovnat s tím, že Ježíšek opravdu neexistuje.

Podotýkám však, že je dobré na něj věřit pořád a napořád v našich myslích, kde v sobě stále ukrýváme nějaký ten kousek dítěte. Taky se ještě bojíte čerta i když víte, že je to jenom začerněný soused odnaproti? A co když není? Vidíte? Bojíte se! Jak dětinské. Ale můžeme si gratulovat, pořád na tom my dospělí nejsme zas tak špatně jako ty k smrti vystrašené docela malinkaté děti, když před nimi čert zalomozí řetězy. Od takového okamžiku se nejedno dítě přišťe bojí anděla i Mikuláše.

Hrajeme pexeso. Klárka vyhrává, Johana se nesoustředuje a já přemýšlím o svatbě, která mě už za tři dny čeká. To by měla Šárka vědět a určitě by ze mě měla radost. Ne toliko však z toho, kde o tom přemýšlím. Klárka opět vítězí a zřejmě odchází pro jiný druh pexesa, já si zase položím hlavu do Johaniného klína, když vtom se od ní dovídám tu neskutečně pravdivou a přitom tolik nechtěnou pravdu.

„Petr přiletí v pátek.“

„A já se v sobotu žením.“

„Tak to mi říkáš brzo.“

„Promiň, Johy.“

„A jak na potvoru hned tak neodjede.“

„Tak to je v prdeli!“ nemám dalších slov.

„Přesně to samé jsi mi ukradl od huby.“

III. ZMĚNA

Svatba se připravila, proběhla a prý mi začne nový život. Jak nový život? Proč nový život? Začne snad láska vymírat? Nechápal jsem. Co mě zajímalo víc a trápilo pořád stejně byl správně načasovaný úprk za Johanou, a to i přes moje bolavá záda. Chtěl jsem, ale vyčkával jsem. Chlácholil jsem se tím, že na návštěvu je přece jenom ještě brzy. Důvodem nebyla ani tak svatba, ale Johanin manžel. Nevěděl jsem co a jak, bál jsem se zavolat, natož neohlášeně přijít. Něco mi ale říkalo, že ho už bude mít nasáčkovaného doma. Jinak by se mi Johy určitě ozvala!

„Jé dobrý den, tak já jsem ten, co vás celou tu dlouhou dobu zastupoval. Jé ahoj, Klárko, to jsem přece já, tvůj bárbínový strejda. Tak kdy si zase půjdeme zabruslit a jakouže pohádku ti mám na dobrou noc přečíst dnes?“ zahrával jsem si se smyšlenou myšlenkou.

Tak to by bylo fakt hustý. Johana slíbila Klárku poučit. Ne že by moji existenci popírala úplně, ale prý jí to vysvětlí a Klárka určitě pochopí. No ale stejně by mě ta její ženská taktika hrozně moc zajímala. Z návštěvy tedy sešlo, ale esemesku bych Johaně do práce snad mohl napsat. Ba ne mohl, určitě měl a taky že napíšu.

Kromě svatebních prstýnků a toho, že se Šárka musela smířit s novým příjmením, tedy spíše všichni ostatní kolem, jsem výraznější změnu nepozoroval v ničem. Polomrtvá stará višěň musela ustoupit zájmu vyššímu a přínosnějšímu, neboť jsme se domluvili na tom, že do začátku léta musí bazén na zahradě stát stůj co stůj. Tedy spíš, musí být zapuštěn. A když zapuštěn, tak do jámy, která musí být vykopána. Tedy, kterou musím já vykopat. Nová sekyrka se sice odporoučela na neurčitě dlouhou dovolenou, ale pracovní náradí jsem jenom obměnil. Pro následující dny se mým pomocníkem stala milenecká dvojice: pan rýč a paní lopata. To máme mužský rod, ženský rod, takže nám k nim chybí už jenom rod střední a sice: to kolečko.

O skvělou zábavu jsem tak měl postaráno vcelku kvalitně, protože sám kopat více než metr hlubokou jámu dá zabrat rozhodně víc, než okopat pár brambor. Avšak roupy na setkání s Johanou jsem si tím z hlavy nevyhnal.

Pár esemesek jsem jí do práce napsal, ale buď neodpověděla vůbec, nebo jen krátce v tom smyslu, že se to teď nehodí, že nemá čas, to víš,

Petr přijel, takže kdovíjak chytrý jsem z toho nebyl. Ať mi ksakru nepovídá, že je tak těžké potkat se jakoby náhodou při její cestě z práce nebo se k nim jen tak přichomýtnout při procházce s Klárkou, navíc když dobře ví, že o setkání tolik stojím. Asi se bojí. Ale čeho přesně? Když už tento vzduchoprázdný stav trval skoro měsíc, udeřil jsem. Napsal jsem jí, že nechápu, co se děje, že se mi to nějak nezdá a jestli se mezi námi něco změnilo. Samozřejmě jsem doufal, že nic – proč taky, když se máme rádi a tolikrát jsme se navzájem ujišťovali v tom, jak je nám spolu dobře. Že moje svatba neřeší vůbec nic jsme si také nakonec vyříkali a její Petr přece není doma pořád a napořád. Nebo mi snad lhala v tom, že i když je manžel doma, kvůli vyřizování zahraniční práce pořád někde courá, aby mohl zase někam co nejdřív odtraždat?

Kupodivu mi přece jenom po třech dnech ráčila věcně odepsat, ať se za ní stavím odpoledne v práci. No konečně, to to trvalo, vyjasníme si to a zase bude všechno v poho, jsem spokojený, že se nejistota během naší delší odmlky už brzy vysvětlí. Za normální klidné atmosféry bych se na setkání těšil hrozně moc, ale vzhledem k doposud nepoznanému, tak dlouhému odloučení ta nejistota, jestli náhodou něco nezlehčuji, jestli si něco nebarvím narůžovo, tam určitě byla. Snad to kytka spraví, a kupuji tři červené gerbery. Ještě časopis s dětskýma křížovkama, kdyby u ní byla i Klárka, a šlo se. Uvažuje zdravým rozumem, vůči Johaně necítím provinění ani v nejmenším, když do toho ovšemže nepočítám moji svatbu, která by však měla zaujímat pouze podružnou roli. Bude to dobré, bude. Musí! Věřím si.

„No ahóje,“ povídám nadšeně a vytasím se s kyticí.

„Ne, tos nemusel, neměl,“ a ani si ji nebere. Divný začátek. Květiny pokládám na nejbližší místo a chci Johanu obejmout. Tak jako obvykle – vždycky jsme se přece úplně běžně takhle vítávali.

„Ne, prosím tě, ne,“ naznačuje rukama a vzdaluje se mi. Objektivně i obrazně, ale proč to všechno? Kde je jaký důvod? Sedám si, ona stojí. To už jsem věděl, že tady něco nehraje. Ruce si Johana vzdorovitě zaklesne do sebe. A sakra, to bude nejspíš znamenat, že ve svém chování hodlá být tvrdošijně neústupná a pevná jako policejní pouta. Nikde nevidím Klárku. Poprvé to ale asi bude z jiného důvodu, než mít na milování naprosté soukromí. Chlape, nepuť ji ke slovu, snaž se, říkal jsem si. Nenech ji mluvit, protože to vypadá, že by to nebyla hezká slova!

„Ježišmarjá, tak mi řekni, co se děje! No tak jsem se oženil. To je toho! Ty jsi ale vdaná taky, to ti najednou tak vadí?“ vybalím na ni a Johy kroutí hlavou.

„Že je v tom jiný chlap, určitě je v tom někdo jiný a neříkej že ne!“ nevím, kde se ve mně bere ta síla, i když bych se chtěl raději krotit.

„Ne, ne, to ne,“ dozvídám se s úlevou, ale pak to přijde. Johy v sobě najde odhodlání.

„Vlastně jo, je v tom chlap, máš pravdu. A taky Klárka v tom je, tak je to.“

„Co? Proč? Jak to? Znáš ho?“ sonduju.

„Znáš!“

„Cože?“

„Petr.“

„Jakže? Manžel? Tvůj manžel?“ nezná moje překvapení konce. Z Johaniného povídání naprosto lehký soupeř, kavečka, absolutní outsider, na kterého bych nevsadil ani děravou korunu. Jenomže, jak vidno, i podceňování někdy zazlobí, čas od času překvapí.

„No to snad ne! To si děláš srandu! Čím tě po příjezdu tak moc ohromil? No jo, peníze, čím jiným asi, že jo,“ jsem už docela v ráži a je štěstí, že se moje extempore odehrává bez Klárčiny asistence. Nepřál bych si, aby mě poznala i takového.

„Chová se ke mně hezky, s Klárou si hraje a slíbil mi, že...“ nenechal jsem ji dokončit větu.

„Jo tak on ti slíbil? Že tě už nebude mlátit, ponižovat, mít tě za služtičku, dělat z tebe ubožačku a koneckonců i podvádět že tě přestane. No jo, laciné řečičky slabocha. A ty mu to samozřejmě všechno žereš!“

„A proč bych neměla?“ dává mi najevo, jak přesně jsem se trefil do černého.

„Proto, že ti tady zase nadělá dluhy, pak zas raději někam odfrčí a ty jedinež to budeš, kdo se bude bát, jestli ti na dveře zase nebudou bušit ostří maníci, že ti někdo neznámý bude telefonicky vyhrožovat a jenom ty se budeš strachovat o auto na parkovišti.“

„Nebudu se bát, nebudou bušit a auto je jenom auto.“

„Aha, takže opravdová hra na city, sliby. Peníze jsou, tak auto se koupí nové, no hlavně že teď právě nastal ten pravý čas toho ostatního. Lásky, vzájemného porozumění, spokojeného rodinného života, ke kterému nepříčichl doteď, a že zrovna teď najednou si vzpomněl, že by bylo na čase, že to umí, že mu moc chybíš, že to určitě půjde. Fakt, ohromně zajímavé, nadmíru působivé, tak proč tomu nevěřit, že jo?“ poučuju tak strojeně, až mě to samotného překvapuje. Vnitřně jsem celý bez sebe, ale jsou to jen poslední záchvěvy poraženého. Johana byla už předem